

Pereg a Révész-mellényre könnyed aranyod

*Nagy dög hever el szívemen Ázsiai éjjel
itatódik át Páris koponyája A lép
fölengette rút szürkegémek új csapatát*

Az Idő önmagába ojtja Rózsafáit

HERVAY GIZELLA

Ártatlanul

*arcomon az elárult mosollyal
kitaszítva a tájból
legyalult lélekkel lilára fagyva
kezemből a kék kanna kiszakítva
szememről levakarva
a szerelem kék szeme
hivalkodó házak között
kiszabott szavakat dadogva
ártatlanul*

Madarak

*elherdáltuk a madarakat
lassan már csak a fém-repülés
visz közelebb a naphoz
de hova néz a fáradt szem
a vonuló láthatáron
keze üres a bádogganna
behorpadt lapul a fűben
homokvermek mélyén
a múlt hordaléka
a tövis felsebzi a talpat
örökké szomjas a száj
árnyék tűnődik az arcon
fejkendők körmenete az úton
kinek könnyörögnek*

*a faluszélén felejtett kezek
a kerítések
ráccsal kerítik körül a házat*

Táj

*rácsos szemekkel a házak
nem tudják hogy a nap tágranyílt szeme
lát
portörlőrongyok hullnak a félelemre
remény virágzik az aszfalton
letapossák
cipők járnak az utcán
nem tudják hová mennek
a hazugság a szájukban lakik
a torkokban tüdőikben
felköhögi a kisgyerek is
nem kérdez semmit
tudja mi következik
rácst lát a nap előtt is
és egyedül ebédel*

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Azóta

Kormos Istvánhoz

*Lángoszlopot? csak
parazsat szánkban —
nyelvünkön, vaslapáton
őrizzük utolsó szavunk*

*Szájtáti úr alatt —
vagy szájtáti úr fölött
döglött álmok, rigók
zsiráfok és halott*

*anyáink, halott apáink
útzebra-bordacsontján
és már a te bordáidon —
holdmeszelte létrán*

*angyalok, szárnyon
talpункon csattogván
járkálunk mi, némulunk
párban, vagy magunk*